

staar en kommunal Ejendomsskyld bagved, som kommer til at dreje sig om langt større Beløb.

Lad os da se, hvorledes man nu laver det Grundlag, som før var fælles for Landets Beskatning af fast Ejendom. Her faar vi for Statens Vedkommende en Tredeling, idet Jorden behandles paa sin specielle Maade, Jordværdien lægges til Grund uden Fradrag — det har jeg for saa vidt intet imod, det er efter min Mening det bedste Punkt af det hele —, men ved Siden af indfører man Bygninger med et Fradrag paa 10 000 Kr., eller man maa maaske hellere sige: indtil 10 000 Kr., da de selvfølgelig ikke faar Fradrag udover den Værdi, de faktisk har. Altsaa, hvis Bygningsværdien ikke er over 5 000 Kr.; faar de kun 5 000 Kr.s Fradrag; ellers vilde Resten af Fradraget selvfølgelig falde paa Jorden. Men der er altsaa Fradrag paa indtil 10 000 Kr. Det er det andet Grundlag, hvorpaa den faste Ejendomsbeskatning hviler: Jord uden Fradrag, Bygninger med et Fradrag paa 10 000 Kr.

Hertil er saa i sidste Øjeblik føjet det vidunderlige, at vi skal til at have Skovejendomme beskattet paa en anden Maade end andre Ejendomsværdier. Det er en gammel Historie, som stammer fra 1805, da der blev indført visse Begrænsninger i Skovejeren's Ret over hans Ejendom, og han blev fritaget for den halve Skat. Det slap vi af med i 1903, en Skovejendom skulde nu beskattes ligesom anden Ejendom. Nu vender man tilbage til, at Skovskyldvurdering skal give halv Skat mod anden Beskatning af Ejendom. Jeg forstaar ikke Berettigelsen deraf. Jeg maa paa den anden Side sige, at hvis Skov kan give tilsvarende Udbytte som Ager og Eng, ja, saa maa den have tilsvarende Værdi, i alt Fald i det væsentlige. Jeg ser, som sagt, ikke Berettigelsen deraf, og jeg finder Anledning til at fremhæve det vidunderlige i, at det eneste, som den, der har været primus motor for det Fremskridt, vi er i Færd med at indføre her, Godsforvalter Berthelsen, Høng — det er jo hans Teori, der ligger bagved baade dette og de Jordværdiskatter, som vi har haft fremme lejlighedsvis tidligere —, saa vidt jeg erindrer, har lyst i Kuld og Køn som det, hvor Jordværdibeskatningen i Virkeligheden er næsten ideel — jeg tror, han bruger Ud-

trykket „ideel“ —, det er Skovejendomme, og saa er det det første Sted, hvor de, der mere eller mindre bevidst vandrer i hans Fodspor, gaar bort fra det Beskatningsgrundlag, vi fik i 1903.

Men altsaa overfor Statsskatterne staar vi nu med en Tredeling af Grundlaget, en Tredeling, hvis Nødvendighed jeg under ingen Omstændigheder kan erkende. Jeg skal se bort fra Skovskylden, det er Snurrepiberier, som jeg ikke vil opholde mig ved, men jeg gaar over til Spørgsmaalet: Jord og Bygninger. Jeg ser ikke, hvorfor det skal være, men det skulde jeg, som sagt, have fundet mig i, hvis vi var blevet staaende ved en Deling mellem Jord og Bygninger paa en saadan Maade, at det ikke gav en forskellig Beskatningsprocent. Det vilde for mig have været langt mere tiltalende, om vi havde lavet det saadan med Fradragene, at de kun var faldet paa Bygningerne. Det var allerede fremme og var i Virkeligheden erkendt for at være det rigtige ved de Forandringer, vi foretog i 1910. Hvis vi kun havde taget Fradrag af Bygningsværdien og alligevel indrettet det saaledes, at de gav samme Promille, kunde der være naaet samme Forhold mellem Jord og Bygninger. Bygningerne kommer nu til at yde 1,10, Jorden 1,50 pro mille. Altsaa, Bygningerne skulde hæves noget højere, hvis de skulde komme til at falde sammen, altsaa kunne give samme Promille, d. v. s., at det skulde være et noget mindre Afgiftsbeløb for Bygningerne. Var vi f. Eks. gaaet til et Fradrag af 12 000 Kr., havde vi ikke brudt Enhedsprincippet, men kunde have faaet samme Promille og samme Beregning og dog være naaet til samme Forhold mellem Jord- og Bygningsbeskatning. Jeg skal senere vende tilbage dertil; naar jeg opholder mig ved det her, er det af rent praktiske Grunde.

Jeg indrømmer, at der er de to Veje at gaa, den, som er fulgt her, og den, som jeg antydede. Nu gaar vi altsaa videre, dermed er vi ikke færdige, men vi har alligevel saa tydeligt angivet Retningen i det, jeg kalder Tilbagekridtet i Beskatningen af faste Ejendomme, at jeg, som sagt, ikke ser mig i Stand til at stemme for Lovforslaget. Men vi ved alle sammen, at der bagved ligger Tanken om en Revision ogsaa af den kommunale Beskatning paa dette Omraade.